

FASOR FRÅN ÖDELANDET - HEMRESAN

En novell av Fredrik Gustavsson © 2002
fgustavsson@gmail.com / www.fredrik.se

1

”Ja, det är Eva Thörn.” Rösten som hördes i Cecilias mobiltelefon lät instängd och avlägsen.

”Hej mamma, det är Cilla!” Cecilia kunde skönja sitt fånigt glada leende i bilens inre backspegel, då en blixtny blick lyste upp den mörka hösthimlen.

”Hej gullet! Vi har varit oroliga för dig, var är du?” Undrade Eva och Cecilia kunde utläsa en genuin oro i sin mors röst.

”Jag vet inte riktigt.” Svarade Cecilia med ett flin. ”Det blev trafikstockning på stora vägen, någon lastbil som hade kört och vält tror jag. Det borde ni hört något om, som alltid har radion på.”

”Nej, det har vi inte.” Svarade Eva med en utdragen eftertänksamhet.

Cecilia avbröt sin mor när hon fortsatte. ”I vilket fall så tog jag av från stora vägen och jag kör nu småvägar resten av biten istället.”

”Men Cecilia! Inte kör du väl igenom Ödelandet?” Evas röst karaktäriserades nu istället av oro och ilska. ”Har du glömt alla historier vi berättat för dig?!”

Cecilia fnös till ”Vad kan hända? Jag kör ju bara bil rakt igenom, det är ju inte så att jag ska ut och vandra i en vecka här. Det bor ju knappt någon här, i så fall borde du oroa dig mer när jag är ute hemma i Stockholm, där kryllar det ju av folk. Om så hälften av alla som bor i Ödelandet var galna massmördare så är det större chans och bli dödad eller våldtagen i Stockholm skulle jag tro!”

”Mamma?” Sa Cecilia efter en stunds tystnad. Samtalet hade brutits, Ödelandet var ett område, som namnet kanske antyder, med extremt dålig täckning för mobiltelefoner. Med en suck ringde Cecilia upp igen. Det enda som hördes från telefonen denna gången var dock brus, hon suckade en gång till och utbrast. ”Djävla skitmobil!” Sedan sade hon högt och tydligt i telefonen. ”Jag är hemma om två timmar, ha det bra så syns vid då!”

En ny blixtny lyste upp kvällshimmelen. Cecilia kastade sin mobiltelefon på passagerarsätet och satte på bilstereon. Hon hade gjort ett blandband med, vad hon tyckte var, skön resemusik. Regnet smattrade mot bilens plåttak. Cecilia tyckte det var riktigt mysigt att sitta där för sig själv i den varma bilen, med ovädret där ute och med den atmosfäriska musiken som vibrerade i luften. Hon började sjunga med i låten så som hon brukade göra vid ensamma bilfärder.

”Nej!” Utbrast Cecilia plötsligt, med en blandning av ilska och panik. Hon hade upptäckt att bilens motor var överhettad. ”Detta är inte sant!” Mumlade hon för sig själv samtidigt som hon hastigt stannade bilen. När bilen stannat tog hon ett hårt grepp om ratten och dunkade försiktigt huvudet mot den. ”Vad gör jag nu?” viskade hon frågande till sig själv, i ett försök att fokusera tankarna.

En stund senare stod Cecilia ute i regnet, motorhuven var öppnad och hon höll en ficklampa i ena handen. Med den lediga handen öppnade hon kylarlocket för att se hur det stod till med kylarens vattennivå. "Aj!" Utbrast hon och ryggade instinktivt tillbaka, då ånga och varmt vattnet sprutade upp ur den öppnade kylaren. I samma veva tappade hon även ficklampan, som slocknade när den tog mark. "Helvetes djävla skit!" Skrek hon och sög på den lätt brännskadade handen. Varför skulle detta tvunget hända här, i mitten av ingenstans? Tänkte hon och sparkade på kofångaren, för att sedan plocka upp ficklampan. Den var stendöd.

Cecilia kastade iväg ficklampan allt vad hon orkade ut i skogen, slängde igen motorhuven och satte sig i bilen igen. Inne i bilen drog Cecilia bak sitt långa lockiga hår, som hade klibbat fast i ansiktet av regnet, och plockade upp mobiltelefonen. Pappa vet vad jag ska göra tänkte hon. Endast 112. stod det på mobiltelefonsskärmen, tankfullt tittade hon på orden.

Efter en stund ringde Cecilia 112, bara för att avbryta samtalet efter ett par ringsignaler. Fan, jag ska klarar detta själv, jag är inte något litet handlingsförslamat barn längre. Tänkte hon och började lägga upp en handlingsplan. Cecilia kom fram till att det var tjugo minuter sedan hon körde förbi ett hus senast och att det borde innebära att det var närmare till ett hus i färdriktning än om hon vände tillbaka. Planen var att köra bilen till den blev varm, stanna och låta den svalna av och sedan upprepa proceduren tills dess hon kom fram till ett hus.

Cecilia huttrade och tittade ut igenom sidofönstret. Att det kan bli så mörkt. Tänkte hon och det började verkligen bli ett kompakt mörker, solen hade gått ner nu, det fanns inte ett enda mänskligt ljuse inom synhåll och månen var dold av det tjocka molntäcke som fyllde himmelen. Med ens var varken mörkret och regnet särskilt mysiga längre, istället började det hela nästan kännas hotfullt. Regnet smattrade hårt mot bilens plåttak och i mörkret tyckte hon sig börja urskilja rörelser. Förskräckt sjönk hon ner i bilsätet, som om hon försökte krypa in i sig själv, för att gömma sig för de obeskrivliga faser som strök omkring i svärtan. Historierna om Ödelandet började göra sig påminda i hennes tankar, för att stävja den tilltagande panikkänslan försökte hon tänka på roliga saker. Skräcken vann dock till sist över förnuftet och illa till mods vred hon om tändningen på bilen, med ens gav strålkastarnas ljus, stereons ljud och fläktens värme henne åter trygghet.

Efter en stund hade motorvärmens gått ner nästan helt. Cecilia nollställde avståndsmätaren och startade bilmotorn. När bilen började rulla skrattade hon över skräcken som hade krupit över henne i mörkret. Så lättskrämd man kan vara tänkte hon förakftfullt mot sig själv och skakade på huvudet.

Det nyvunna modet och hoppet ebbade dock snabbt ut, redan efter en kilometer var motorn så varm att Cecilia var tvungen att stanna igen. Ja ja, tänkte hon, det finns inte mycket annat att göra, det måste bara komma ett hus snart.

Cecilia drog sig till minnes att full värme och fart på fläkten kyler ner

motorn snabbare, eftersom värmen då leds bort från motorblocket. Det var i alla fall under den förevändningen som hon hade fläkten, ljuset och stereon igång under stoppet. Den verkliga orsaken låg dock snarare i de obehagskänslor som uppstod när allt var avstängt. När så motorn åter hade svalnat startade Cecilia bilen och körde tills den började bli överhettad igen. Denna procedur upprepades, efter sex stopp hade det gått en timme och hon hade bara kommit lite drygt fem kilometer.

En trötthet kom krypande över Cecilia vid det sjätte stoppet och i samma veva som det kom en lugn låt på stereon slumrade hon till. En stickande känsla i ögonen drog dock efter en stund undan slumrets slöja. Känslans upphov visade sig ligga i ett strålkastarsken som närmade sig på vägen framför henne. ”En bil!” Skrek Cecilia glatt rakt ut när hon skyndade sig ut för att hejda det annalkande fordonet.

Glädjen blev dock kortvarig, Cecilia hade inte mer än hunnit ut fören bilen susade förbi i hög fart. Bilen gjorde inte en tillstymmelse till att stanna, trots att hon sprang efter en bit och vinkade med armarna och skrek ”Stanna!” allt vad hon orkade. Snabbt tonades bilen bort i mörkret och den var snart helt borta, både synligt och hörbart. Cecilia var i efterhand osäker på om orsaken till att bilen inte stannade var att föraren inte såg henne eller att han inte ville stanna. Ett synintryck bestående av förarens skräckfyllda ansikte stirrades på henne hade etsat sig fast på hennes näthinna.

Cecilia insåg att det hade slutat regna och att molntäcket hade börjat spricka upp. Månen tittade fram och lyste därmed upp den begynnande höstnatten. Fortfarande fanns det lite värme kvar i marken från den varma sensommaren och det började bildas en kraftig dimma av nederbörden. En lätt bris fick dimman att kusligt driva omkring, särskilt på det hedlandskap som bredde ut sig till höger om vägen i hennes färdriktning. På vänster sida låg det en lövskog med stora, kraftiga och uråldriga träd som sakta rörde sig i vinden. Cecilia log och tänkte att det antagligen hade varit träden hon sett röra sig i mörkret tidigare när hon blev skämd.

Trots den spöklika miljö hon befann sig i kände Cecilia sig inte på något sätt rädd och hon insåg med ens varför. Längre fram längs med vägen, ute på heden, såg hon ljus. Ett hus! Tänkte hon och sken upp, äntligen kunde hon se ett slut på den obekväma situationen hon befann sig i.

Cecilia satte sig snabbt i bilen, motorvärmen hade gått ner en bra bit, så hon bestämde sig för att köra bort till huset direkt. Det visade sig dock vara lättare bestämt än genomfört och hon gav ifrån sig ett frustrerat skratt när bilen inte startade. Hon försökte igen och igen och igen, men bilen var stendöd. De långa stoppen med ljus, stereo och värme igång hade tömt bilens batteri.

”Finns det ingen hejd på detta!” Skrek hon för sig själv. ”Det är fan i mig inte sant!” Cecilia slog allt vad hon orkade i ratten, varefter en ilning av smärta for genom handen och ut i armen. Hon kände med ens även den lätta brännskadan strama runt den andra handen. Cecilia gav ifrån sig en

uppgiven suck. Detta kommer bli en bra historia att berätta för folk i alla fall. Tänkte Cecilia och skrattade hysteriskt. Mer otur går nog inte få.

Huset låg som längst en kilometer bort, bedömde Cecilia, hedlandskapet på högersidan sluttade nedåt och vägen verkade gå i en båge längs med skogsbrynet ner i vad som skulle kunna beskrivas som en inte allt för djup dal. Cecilia hade bestämt sig för att gå sista biten, hon tog på sig sin jacka och låste sedan bilen. Med min tur har någon snott bilen när jag kommer tillbaka tänkte hon och flinade. Mobiltelefonen hade hon lagt i en jackficka, inte för hon skulle ha mycket nytta av den, då det nu inte ens fanns täckning till att ringa 112.

Cecilia knäppte sin jacka och drog in händerna i dess ärmar, en rysning, skapad av vinden som slickade hennes ansikte och drog i hennes hår, gick genom hennes kropp. Rysningen berodde inte enbart på att vinden var kall, i den fanns också en unken doft av förruttelse. Hon kunde inte riktigt placera vad doftens ursprung var, kanske de förmultnande löven i skogen eller den sumpiga hedmarken. Eller kanske något annat, något som hon inte ville tänka.

En orolig varm känsla spred sig i Cecilias mage. Hon tittade nervöst omkring sig, som om någon eller något vilken sekund som helst skulle hoppa på henne. Till höger om henne bredde dalen och dess sumpiga hedlandskap ut sig. Där dansade dimmrevor sakta med vinden, nästan som om de var levande. Till vänster om henne hängde de stora uråldriga lövträden hotfullt över henne, som om de hungrigt sträckte sig efter ett byte. Ljudet av grenar och löv som rörde sig i vinden, ett ljud som en lat eftermiddag på mammas och pappas altan skulle varit oerhört rogivande, tryckte nu istället upp hennes puls. Bland träden tyckte hon sig se ögon som uttryckslöst stirrade på henne. Ovanför henne vakade den stora iskalla månen och slutligen, bakom henne, det enda stället hon inte ens såg i ögonvrån, tyckte hon sig höra fotsteg.

Cecilias puls ökade till den grad att hon kände hjärtat och halspulsådern slå hårda slag. I detta uppjagade tillstånd tittade hon sig frekvent om, bakåt, varje gång fullt övertygad att någon eller något skulle stå där precis bakom henne. Hur länge hon gled fram i detta mardrömsliknande tillstånd visste hon inte. Klarheten kom dock hastigt tillbaka då hon plötsligt insåg att ljudet bakom henne inte alls kom bakifrån utan framifrån.

Med en isande känsla, som sträckte sig från magen upp genom ryggraden till hjärtat, vände hon sig framåt igen. En flämtning kom ur hennes öppna mun och en smärta förgrenade sig ut från hjärtat, med sina förskräckt uppspärade ögon såg hon en man och en hund komma gående mot henne. Mannen var stor och grov och bar en huvförsedd mörk jacka, vilken dolde hans ansikte. Hunden var stor och mörk också den och drog vilt i kopplet, som om för att den ville kasta sig över Cecilia och sätta sina käftar i hennes mjuka hals. Trots mannens storlek hade han problem att hålla tillbaka besten.

Cecilia tittade vilt omkring sig. Hon var bara ett par hundra meter från huset, men däremellan fanns den huvklädde mannen och hans best. Då såg hon sin räddning, ett par hundra meter in i skogen kunde hon se ännu ett hus. Med raska steg tog hon av åt vänster, in på grusvägen som ledde fram till huset i skogen.

2

”Nej! Stanna!” Skrek mannen med en långsam, sluddrig och mörk röst. Den spöklika rösten sände Cecilias kropp och sinnen in i ett rus av skräck. Hela blodsystemet dunkade då blodet pumpades runt i kroppen och ett slags välbefinnande infann sig när adrenalin och endorfin pumpades ut i kroppen. Cecilia sprang för allt vad den drogade och dopade kroppen klarade. Hon sprang utan att se sig om, hon snavade en gång men var snabbt uppe på fötter igen och fortsatte springa. Bakom sig hörde hon mannen fortsätta skrika. ”Nej! Stanna!” Var de enda orden hon kunde urskilja, han skrek fler fasansfulla saker, men Cecilia var alldeles för skräckslagen för att förstå orden.

Efter vad som kändes som en oändlighet kom Cecilia fram till huset i skogen. Utan att tveka ett ögonblick fortsatte hon sin tjurrusning mot husets dörr. ”Snälla hjälp mig! Släpp in mig!” Skrek hon förtvivlat när hon var framme vid dörren, samtidigt som hon bankade allt vad hon orkade på den.

Hon var fortfarande för skräckslagen för att våga titta bakåt, för hon visste att gjorde hon det så skulle han stå där precis bakom henne redo att skända hennes kropp och själ. ”Snälla!” Skrek hon igen och drog i handtaget för att öppna, men dörren var låst. ”Hjälp!” Skrek hon vanvettigt och såg samtidigt framför sig hur hon låg där på trappan med en uppskuren hals och hur polisen slentrianmässigt gick omkring och samlade bevis.

Cecilia stelnade plötsligt till och slutade att banka på dörren. En tanke hade precis slagit henne, tänk om detta huset var den huvklädde mannens och hans bests hem? Uppgivet började hon vända sig om för att möta sin baneman. Som i en mardröm kom de gående på grusvägen, den huvklädde och besten. Hunden stannade och började skälla, kanske femton meter från ytterdörren där Cecilia nu stod. Mannen drog med sina stora klumpiga händer sakta ner sin huva och sa, med samma långsamma, sludriga och mörka röst som innan. ”Lilla flickan måste följa med oss.”

Då, när Cecilia var fullt övertygad om att hennes sista stund var kommen, öppnades dörren bakom henne. Ut kom en ung man med ett gevär i händerna. ”Gå hem med dig!” Skrek han bestämt och pekade geväret mot den huvklädde och tillade sedan. ”Johannes, gå hem!”

Hundens skall övergick med ens till ett gnällande och den kröp undergivet ihop på marken. ”Inte göra flicka illa.” Svarade den huvklädde mannen, hans märkliga röst gav orden en djupt melankolisk klang.

”Precis, du ska inte göra flickan illa, gå hem med dig nu!” Skrek den unge mannen fortsatt bestämt. ”Kom!” Sa han sedan och drog in Cecilia i huset och slängde igen ytterdörren. ”Vad gör du här, ensam, mitt i natten?” Sa han befallande med ett kraftigt tag om Cecilias ena arm.

”Ja, jag var på väg hem och min bil gick sönder.” Stammade Cecilia fram. ”Är han farlig, mannen där ute?”

”Johannes?” Sa den unge mannen efter en kort paus och stirrade på Cecilia. ”Inte så länge man är bestämd, han har dock blivit lite oberäknelig sen, olyckan.” Fortsatte han samtidigt som han snabbt låste ytterdörren för att sedan gå längre in i hallen, hela tiden tittade han bort från Cecilia.

Cecilia skulle precis till att fråga om olyckan när den huvklädde mannens ansikte dök upp i ytterdörrens lilla fönster, istället kom en förvånad flämtning ur henne. Det var inte skräck som följde förvåningen, snarare en slags medömkan och sorg. Storögt tittade den huvklädde på Cecilia, tårar rann ner för hans kinder i floder, ja hela mannens ansiktet utstrålade en djup sorg.

Den huvklädde ryckte i dörrhandtaget och när han upptäckte att dörren var låst började han banka på det lilla fönstret i ytterdörren. Detta fick den unge mannen att reagera, med ens stod han mellan Cecilia och dörren med sitt gevär riktat mot den huvkläddes panna. ”Sa jag inte till dig att gå hem?” Sa han med en kraftfull röst.

Mannen utanför vände sin blick från gevärspipans mynning till Cecilia, han torkade tårarna från kinderna och skrek med sin långsamma sludriga röst. ”Farväl lilla flicka.” Dörren stoppade och förvrängde mycket av ljudet så när det nådde Cecilias öron hade det en avlägsen och instängd karaktär, vilket gjorde rösten ännu kusligare. Han tog sedan ett steg bakåt och var därmed borta.

En rysning gick genom Cecilias kropp, hon visste inte varför, men den huvkläddes sista ord ekade inom henne. Hade han blivit så ledsen för att han gick miste om en chans till att få mörda och våldta? Tänkte Cecilia. ”Vad är det här för sjukt djävla ställe?” Sa hon hysteriskt till den unge mannen.

”Det vet du nog.” Svarade han korthugget. ”Det är Ödlandet, nog måste du hört många historier om det här området?”

”Jo.” Svarade Cecilia trevande. ”Men jag trodde aldrig att dom var på riktigt.” Efter dom orden krakelerade Cecilia och brast ut i gråt, det blev nu klart för henne hur nära det hade varit att hon blivit mördad där ute i den mörka höstkvällen. ”Tack!” Sa hon och kramade den unge mannen hårt, lika mycket för att tacka som för att få känna trygghet.

Han drog sig dock undan från henne. ”Du kan stanna här, över natten, så kan vi ta itu med din bil när det ljusnar.” Han tittade sedan bort och fortsatte. ”Det är kanske någon du vill ringa och berätta var du är för?” Efter en kort tystnad vända han sig åter mot Cecilia med en utsträckt hand och sa. ”Jag heter Jörgen Ramsten.”

Cecilia samlade sig, torkade bort tårarna och greppade försiktigt hans

hand och sa. "Cecilia Thörn. Jo det skulle vara snällt om jag fick låna din telefon, Jörgen." Hon log inställsamt mot honom och i samma stund tittade han bort från henne igen, hon antog att det var av blyghet, vilket hon tyckte var gulligt. Jörgen var nog strax under trettio år tänkte Cecilia, han hade en spenslig kroppsbyggnad, blont kortklippt och rufsigt hår och isblå ögon. "Jag är på väg hem till mitt föräldrahem, så de därhemma skulle nog bli oroliga om jag inte hörde av mig och det är ju noll täckning på mobilen här." Fortsatte hon.

Jörgen gick in i köket, som låg i anslutning till hallen, och sträckte ut handen i en svepande rörelse framför en riktigt gammal telefon precis som om han vore en försäljare. "Här har du en telefon, ring och berätta läget för dina föräldrar, så de kan sova tryggt inatt." Sa han och tittade åter bort från Cecilia, hon hann dock skönja ett flin på hans läppar, vilket hon antog kom sig av hans försäljarsvep med handen.

Cecilia gick fram till telefonen och slog numret till sina föräldrar, det var en gammal telefon med en sifferring istället för knappar. Det tog en stund innan hon fick kopplingston och det hördes en massa konstiga ljud i telefonen när hon hade slagit klart numret.

"Ja, det är Eva Thörn." Svarade Cecilias mor.

"Hej, det är Cilla igen." Sa Cecilia. "Du kan inte gissa vad som hänt mig. Bilen paja, så jag kommer inte hem ikväll."

"Vad har gått sönder då och var ska du sova inatt?" Sa Eva med en mild förskräckelse i rösten.

"Jag vet inte, bilen blev överhettad. Jag ska i alla fall sova hos en kille som heter Jörgen Ramsten och han har lovat att hjälpa mig med bilen imorgon när det ljusnar." Hon tittade mot Jörgen och log. Han undvek hennes blick och tittade bort igen. Hon tyckte sig höra ett kort undertryckt skratt från honom.

"Skönt att höra att allt ordnat sig iallafall." Svarade Eva.

Cecilia tänkte på den skräckfyllda färden från bilen till Jörgens hus och instämde med sin mamma "Ja, verkligen skönt." Bäst att inte säga något om den huvklädde, det skulle bara oroa mamma tänkte hon och fortsatte. "Man känner sig rätt liten när tekniken inte fungerar, särskilt när man är ute i mitten av ingenstans, mobilen fungerade ju inte heller så jag kunde inte ringa efter hjälp." Cecilia skrattade osäkert.

"Men då vet vi ju var du är i alla fall, jag måste gå nu, jag håller på och lagar mat. Vi ses imorgon då!" Eva lät riktigt glad i de avslutande orden.

"Hej då mamma och hälsa dom andra!" Svarade Cecilia också hon i lite gladare ordalag och började samtidigt snurra sitt hår runt pekfingeret på vänster hand. Hon kände då något blött och klibbigt, det var en aning varmt och såg ut som saliv tyckte hon när hon tittade på det.

"Förresten gumman, vad vill du ha för mat imorgon? Du får inte välja köttbullar för det ska vi ha nu, jag vet att det är din favoriträtt, men jag trodde ju att du skulle komma idag." Sa Eva hastigt.

”Äh, det spelar ingen roll.” Svarade Cecilia frånvarande, tankarna var just nu fokuserade på den salivliknande substansen mellan hennes fingrar. Vad kan det vara? Funderade hon fascinerat.

”Cecilia vad är det? Du låter så frånvarande.” Sa Eva, åter med oro i rösten.

”Nä inget speciellt, men vi ses imorgon då, puss och kram!” Sa Cecilia och försökte låta mer närvarande, även om fascinationen fortfarande var lika stor för den salivliknande substansen.

”Puss och kram!” Svarade Eva och sedan var samtalet över.

Cecilia la på telefonluren och sa till Jörgen ”Ha, titta vad konstigt, jag hittade något som verkar vara saliv i mitt.” Hon avbröt meningen tvärt när hon tittade upp för att möta Jörgens blick. Han stirrade nämligen på hennes vänsterhand, där hon höll den salivlikande substansen och ur hans ena mungipa rann det sakta tjock saliv. Hon torkade snabbt av handen mot byxbenet samtidigt som hon tittade bort från Jörgen.

Efter en stunds spänd tystnad sa Jörgen. ”Så, allt var bra med dom där hemma?”

Cecilia stålsatte sig och mötte sakta Jörgens blick, dreglet i hans mungipa var borta och på läpparna fanns ett försiktigt leende. ”Jodå.” Svarade hon kort. Hon visste varken ut eller in, vad var det som hade hänt egentligen? I vilket fall som helst bubblade en oro i magtrakten igen.

Cecilia blev plötsligt matt, blek och illamående. Hon satte sig ned vid köksbordet. ”Vad sa du att den huvklädde mannen hette?” Frågade hon förskräckt.

”Johannes” Svarade han efter en kort paus, vilket efterföljdes av ett avhugget och tillbakahållet skratt.

Cecilia mindes den huvkläddes ord när han jagade henne. Nej! Stanna! Johannes kommer skära i lilla flickan! Hade han skrikit efter henne. Hon hade varit allt för rädd för att tänka på orden när han jagade henne, men nu när hon tänkte tillbaka klingade orden klara. Hon var helt säker på att detta var den huvkläddes ord. ”Tack.” Sa hon och tittade med underkastelse i blicken på Jörgen. ”Tack för att du räddade mig från det där monstret.”

Jörgen tittade bort och Cecilia kunde höra ett nervöst skratt sippra ur honom. ”Du är kanske trött? Jag ska hämta sänggrejer.” Mumlade han sedan och gick iväg ut ur köket.

Cecilia satt kvar vid bordet och försökte minnas fler av den huvkläddes ord. Förstrött bläddrade hon igenom högen av post som låg på bordet i jakt på ett reklamblad eller något liknande att läsa i. Hennes ögon fastnade dock på en räkning. ”Nej!” utbrast hon förtvivlat för sig själv. ”Det kan inte vara sant.” Viskade hon. Med en klumpig frenesi bläddrade hon i posthögen på jakt efter räkningar och annan adresserad post, på allihop stod namnet Johannes Mogren som mottagare.

3

Cecilias händer darrade så att breven hon höll i gav ifrån sig ett svagt prasslande ljud. Hade den huvklädde i själva verket försökt varna mig när han skrek? Undrade hon förtvivlat. Tanken isade långt in i Cecilias benmarg. Hade den unge mannens underliga beteende, som hon hade sett som någon slags gullig blyghet, orsakats av att han nästintill knäckt sig över sin, i sitt tycke, geniala lögn? Är det inte också märkligt att den huvklädde skulle prata om sig själv i tredje person? Dreglet i håret, det kan bara ha kommit från den unge mannen när jag omfamnade honom. Cecilias tankar skenade i en okontrollerad osammanhängande ström av oavslutade tankefragment.

Det enda hon visste var att hon bara ville fly därifrån, men hon kunde inte resa sig. Som i en mardröm där man springer och springer utan att komma någonstans försökte Cecilia resa sig upp. Varje försök resulterade dock i en yrsel som fick henne att tungt sätta sig på stolen igen. Ett mörkt dunsljud, likt en ödesmättad trumma i otakt, hördes varje gång hennes kropp tungt landade på stolen.

Då kom en olustig känsla av att vara iakttagen krypande över henne. Cecilia hörde ett, vid det här laget, välbekant undertryckt skratt bakom sig, vilket fick en rysning att gå igenom hennes kropp. Sakta vände hon sig om, fortfarande sittandes på stolen. Där stod den unge mannen, Jörgen, Johannes eller vad han nu hette, det spelade inte någon roll Cecilia önskade bara att han skulle försvinna ur hennes liv som en mardröm försvinner när man vaknar.

Med ett djävulskt flin på läpparna lät den unge mannen sin stirrande blick gå från papperna som Cecilia fortfarande höll i, till att möta hennes av rädsla uppspärade ögon. ”Hoppas det duger att ligga på en madrass.” Sa han sedan mjukt och började gå till ett stort rum som låg i anslutning till köket. Han drog en hoprullade madrass efter sig och bar i den andra handen ett täcke och en kudde. I Cecilias öron lät det som han släpade ett lik när han drog madrassen över golvet.

”Jag måste nog gå till bilen och hämta lite grejer.” Sa Cecilia tyst, nästan som om hon ville att han inte skulle höra henne och reste sig upp. Med försiktiga steg tassade hon bort mot ytterdörren.

Hon hade dock inte hunnit mer än ett par steg när hon hörde den unge mannens röst bakom sig. ”Jag kan tyvärr inte tillåta det!” Cecilia stelnade till och stannade, efter en kort paus fortsatte han. ”Johannes är kanske därute fortfarande!”

Cecilia slöt ögonen, tog ett djupt andetag och rusade sedan mot ytterdörren. Framme vid ytterdörren tryckte hon ner dörrhandtaget och la hela sin tyngd mot den, men inget hände. Dörren är ju låst! Tänkte hon och började fumla med låset. När hon någon sekund senare fick upp dörren var det dock försent, med ett hårt grepp om Cecilias ena arm slungade den unge

mannen henne tillbaka in i köket. Hon trillade och landade tungt på sin vänsterarm.

”Jag sa ju till dig att inte gå ut! Har du svårt att fatta eller? Hordjävvel!” Skrek den unge mannen med en röst uppuren av aggressivitet och ren ondska.

Cecilia var snabbt uppe på fötter igen. Hon sprang runt köksbordet till diskbänken på jakt efter något att försvara sig med. I ren panik fattade hon båda händerna om en odiskad gjutjärnsstekpanna och svingade den runt sig.

Den unge mannen, som kom rusande mot henne, hann precis få upp en arm att värja sig med. Armen räddade antagligen hans liv eftersom stekpannan tack vare den inte träffade hans skalle med full kraft. Den unge mannen gav ifrån sig ett tyst stön och tog sig, hukandes, om huvudet med båda händerna.

Cecilia lät stekpannan falla till golvet och rusade mot ytterdörren. Det enda som fanns i hennes tankar nu var att fly, fly så långt bort det bara gick från det här huset. Framme vid ytterdörren som redan stod på vid gavel snurrade hon runt för att kontrollera var den unge mannen befann sig.

Lättnaden över att han inte var henne i hälarna, övergick till en mardrömsliknande känsla av panik, då hennes högra jackficka fastnade i dörrhandtaget till ytterdörren. Cecilia tappade balansen och föll bakåt med hela sin tyngd. Sömmen i jackfickan spräcktes upp och hon föll handlöst baklänges ned för trappan och landade efter ett enmetersfall på rygg nedanför trappan. Cecilia tappade andan och låg där yr på marken och flämtade efter luft.

Då såg hon den unge mannen, han stöttade sig mot väggen i köket med båda händerna. Cecilia förstod att den unge mannen var värre därän än henne. Sakta rullade hon runt på mage och pressade sig upp på alla fyra. I den ställningen tittade hon sig över axeln, hon såg att den unge mannen också hade börjat kvickna till. Bestämt pressade hon sig vidare upp på fötter och började springa.

Cecilia visste att hon var en bra löpare, hon hade tränat friidrott när hon var yngre och sportade fortfarande en hel del. Med tanke på hur spenslig den unge mannen såg ut trodde hon inte att han skulle ha någon vidare kondition. Med det nyvunna självförtroendet som drivkraft ökade hon så farten och nådde snabbt början på grusvägen som låg ett trettiotal meter från huset.

Då hörde hon en knall bakom sig och i samma ögonblick kände hon en smärtsam kraft slita i högerbenet. Benen vek sig under henne, samtidigt som hon snurrade runt. Ännu en gång landade Cecilia med full kraft på rygg. Hon svimmade för en kort stund.

Sakta öppnade Cecilia ögonen igen, det blixtrade av smärta framför henne. Hennes ansikte hängde slappt och såg väldigt frånvarande ut. Det blödde ymnigt ur en skottskada i hennes högerben. Den unge mannen tornade upp sig ovanför henne, över ena axeln höll han ett gevär och på

läpparna hade han ett föraktfullt och överlägset flin. Cecilia tittade ofokuserat på honom, med en likgiltig blick.

Den unge mannen lyfte upp Cecilia med ett brandmansgrepp och bar iväg henne. Han gick förbi huset ut i skogen. Cecilia tappade allt mer verklighetskontakten, blödningen gjorde att det kändes som hon hade lämnat kroppen och svävade fram i en sagolik skog. Efter ett par hundra meter kom den unge mannen fram till en jordkällare. Cecilia jämrade sig när han öppnade dörren och bar in henne. Oförsiktigt slängde han ner Cecilia på ett bastant träbord, varpå hon svimmade igen.

Ångerfullt spärrade Cecilia upp ögonen. Hon befann sig i ett dunkelt rum, endast upplyst av en oljelampa, vars sken, som fladdrade på väggar och tak, gav rummet en rogivande gulaktig ton. Hennes kropp värkte nästan överallt av alla skador hon hade fått. Den absurda känsla av ro som rummets mjuka atmosfär gav fick dock både värken och ångern att kännas avlägsna. Har jag blivit räddad och ligger på ett sjukhus? Funderade hon. Taket, som bestod av välvda stenar, såg dock inte direkt ut som ett sjukhustak.

Till sin fasa insåg Cecilia att hon var fjättrad vid bordet. Grova kedjor löpte från hennes anklar och handleder, vilka höll henne utdragen över bordet. Över hennes knän, midja, bröstkorg och panna var läderremmar hårt spända, vilka höll henne nedtryckt på bordet.

Ett ljud, av metall som sakta glider mot metall, bröt sig in i hennes medvetande. Med ryggen mot henne, vid en arbetsbänk, såg hon i sin ögonvrå den unge mannen stå och jobba med något. Utan vidare omsvep lät hon sin blick vandra vidare, till vänster om henne hängde en massa redskap och vid fotändan tyckte hon sig skönja en sliten trädörr. Precis som taket var väggarna gjorda av sten.

Allt för mycket hade inträffat de sista timmarna i Cecilias liv för att hon skulle kunna drabbas av några skenande panikkänslor. Istället började hon gråta stillsamt, sakta kröp tårarna ner för hennes kinder, nästan viskandes gnydde hon för sig själv, i hennes våta ögon reflekterades det fladdrande skenet från oljelampan. Nostalgiska minnen tog över hennes sinnen, lukten av mammas köttbullar borrhade sig upp i näsan, ljudet av akvariepumpen som var en del av tystnaden när hon skulle sova hemma i föräldrahemmet ljöd i öronen, bilden av finrummet i juletid upplyst av ljus och glitter trädde fram i ögonen. Alla dessa saker visste Cecilia att hon aldrig skulle få uppleva igen.

Ljudet av metall som sakta glider mot metall hade tystnat och i samma stund steg den unge mannen in i Cecilias synfält. Han stod vid Cecilias huvudände och stirrade strängt ner på henne. Utan att ändra sitt ansiktsuttryck det minsta höjde han ena armen och visade en köttyma, redo gräva sig ner i hennes skalle. Cecilia slöt sina ögon, då är det över jag ska dö nu, tänkte hon.

Ett vinande ljud uppstod när köttyman for genom luften, vilket följdes av

ett dovt ljud. Cecilia kände hur något slet i hennes hår så det gjorde ont i hårfästet. När hon öppnade ögonen igen skymtade hon köttyn i sin vänstra ögonvrå, den satt i bordet och hade huggit av en stor tuss av hennes hår. Ovanför Cecilia stod den unge mannen, helt upptagen av att lukta på hennes avhuggna hår. Cecilia vände sig bort i avsmak, eller snarare försökte vända sig bort, men det fastspända huvudet gick inte att vrida på. När hon la blicken åt ett annat håll fanns han fortfarande synlig i periferin och när hon blundade framträdde en än mer grotesk bild av honom i hennes sinnen.

”Djävla svin! Släpp mig nu, så ska jag inte anmäla dig till polisen!” Skrek Cecilia i desperation, mest för att få honom sluta lukta på hennes hår, vilket gjorde henne väldigt illa till mods.

Den unge mannen pausade luktandet för en stund, sänkte den avhuggna hårtussen från ansiktet och skrek sedan rakt ut. ”Håll ditt kuksugarhål stängt, hordjävvel!” Även om hans ansiktsuttryck fortfarande bar en uttryckslös sträng karaktär så brann hans ögon av ilska. Cecilia såg att det rann trögflytande saliv i hans mungipa och en smal sträng av saliv löpte mellan den avhuggna hårtussen och hans mungipa.

Cecilia samlade saliv i munnen och tryckte iväg en spottloska så hårt hon bara kunde. Loskan sköt iväg upp i luften och träffade den unge mannen precis under hans vänstra öga. Den unge mannen frös till för ett ögonblick, antagligen överrumplad av den högtflygande spottloskan. Cecilia såg hur hennes saliv rann ner för den unge mannens kind och blandades med det saliv som hängde i hans mungipa. Hon äcklades av synen, tidigare hade hon bara blandat sin saliv med människor hon älskat.

Så exploderade, utan förvarning, den unge mannen i ett raseriutbrott. Hetsigt och utan precision tog han hårtussen och försökte trycka ner den i Cecilias hals. Ögonen öppnades vidöppna på Cecilia, hon försökte skrika rakt ut och värja sig med händerna. Inget av det lyckades dock. För att kunna skrika var hon tvungen att öppna munnen och då fick den unge mannen in håret i hennes mun. Cecilia klöktes. Försöket att värja sig blev inte mer än en önskan eftersom hon var så hårt fastspänd vid bordet att hon inte kunde röra sig mer än ett par millimeter.

Den unge mannen tog ett par steg bakåt, som om för att beskåda sitt arbete. Förtvivlat försökte Cecilia göra sig kvitt håret i munnen, hon blåste ut, klöktes och arbetade med tungan. Efter en stund hade hon fått ut det mesta av håret. Hon började gråta och snyftade vädjande till den unge mannen. ”Snälla döda mig inte! Jag gör vad du vill, bara du låter mig leva.”

”Det tror jag säkert du gör, hordjävvel! Jag vet hur ni är.” Den unge mannen tittade med förakt på Cecilia och fortsatte. ”Jag såg nog hur du tittade på mig i huset. Ligger er på rygg och sårar på benen, det är vad ni gör.” De sista orden spottade han fram. ”Men, men jag ska hjälpa dig. Jag ska befria dig.” Mumlade han, samtidigt som han gick bort till bordet med arbetsredskap. ”Utan en horas attribut är du harmlös.” Sa han när han kom tillbaka med en kniv i handen.

”Nej! Snälla, döda mig inte!” Snyftade Cecilia, hon darrade i hela kroppen. ”Hjälp! Hjälp mig någon!” Skrek hon rakt ut, även om hon innerst inne visste att ingen skulle höra henne.

Den unge mannen log elakt en kort stund åt Cecilias desperata skrik, men fick sedan samma allvarliga och föraktfulla ansiktsuttryck som innan. ”Först ska dina äckliga kuksugarläppar bort, sen står dina juver på tur.” Orden kom ur den unge mannen färgade av en stor avsmak. ”Sen måste ditt kön bort, din stinkande slemmiga fitta!”

Cecilia grät och skakade av rädsla. ”Nej, snälla. Snälla.” Viskade hon bedjande.

Den unge mannen stegade fram till huvudändan av bordet och tog ovarsamt tag om Cecilias underläpp. Cecilia gjorde sitt bästa för att slita sig från hans grepp, vilket i hennes fastbundna belägenhet innebar att hon grimaserade och arbetade med munnen. Greppet hårdnade, det gjorde ont, men hon fortsatte enträget att kämpa. Cecilias triumferande blick, när den unge mannen släppte taget om henne, blev kortvarig. I nästa ögonblick gav han henne flera hårda lavetter samtidigt som han skrek. ”Håll dig still!”

Chockerad av de plötsliga lavetterna stelnade Cecilia till en kort stund. En stund som dock var tillräckligt lång för att den unge mannen skulle hinna ta tag i hennes underläpp igen och skära av halva läppen. Cecilia skrek rakt ut av smärtan som högg tag i henne och den unge mannen tappade greppet om hennes läpp.

Då öppnades dörren. I öppningen stod den huvklädde. ”Nej! Inte skära i flicka. Flicka har ont!” Skrek han med samma sluddriga och långsamma röst som tidigare.

Den unge mannen vände sig sakta om och sa sammanbitet ”Sa jag inte till dig att gå hem?”

”Inte gå hem utan flicka!” Svarade den huvklädde med en konstigt klingande beslutsamhet.

Med en suck började den unge mannen gå mot den huvklädde. ”Då får jag väll dra hem dig själv då!” pressade han fram mellan sina sammanbitna tänder.

Cecilia såg de båda männen försvinna ut i mörkret. Det pulserade av smärta från den sargade underläppen och varmt blod strömmade ner för hennes haka.

4

Jag måste ta mig loss! Var det enda som cirklade i Cecilias tankar. Men hur? I ren frustration började hon slita och dra i kedjorna som fjättrade henne vid bordet, varvid hon tyckte sig känna att kedjan runt vänster handled inte satt åt så hårt. Cecilia gjorde ett försök till att dra sin vänsterhand ur kedjans grepp.

”Gå hem sa jag!” Hördes den unge mannen skrika frustrerat utanför. Cecilia började slita än mer energiskt i kedjan då rösten utanför stressade upp henne, den unge mannen kunde komma tillbaka precis när som helst. Huden skavdes upp på vänster handled och hand, den smärta som uppstod av detta försvann dock i det hav av smärta som resten av hennes kropp bildade.

Cecilia kände till sist hur kedjan hade krupit över den bredaste delen av handen. En stund senare föll kedjan tung till golvet med ett klirrande ljud, Cecilias vänsterhand var fri! Hoppet tändes inom henne igen. Beslutsamt drog hon bort läderremmen som tryckte hennes huvud mot bordet. Segerrusigt lyfte hon på huvudet för att se möjligheterna till att ta sig loss från de kvarstående läderremmarnas grepp. Hon lade märke till att benet hon hade blivit skjuten i, hade blivit bandagerat. Svinet vill antagligen dra ut på min plåga. Tänkte hon.

Det fanns inga spännen synliga på läderremmarna som fortfarande höll större delen av Cecilias kropp nedtryckt på bordet, antagligen fanns dessa under bordet, utom räckhåll för henne. Då kom hon att tänka på köttynan som fortfarande satt i bordet bredvid hennes huvud. Hon drog loss den och högg snabbt av remmarna. Nästa steg var att ta sig loss från kedjorna.

Cecilias tröja var blodfärgad långt ner på magen och hon fick med jämna mellanrum svälja undan eller spotta ut blod från blödningen i läppen.

Kedjan som höll fast hennes högerarm var snurrad runt hennes handled och fäst med ett hänglås, själva kedjan försvann sedan ner över bordskanten. För att ta reda på vart kedjan tog vägen rullade Cecilia runt på mage så mycket det gick, hindrad av de båda fastkedjade benen. Hon lyckades dock ta sig till kanten så att hon kunde se ner på golvet. Kedjan löpte ner till en metallögla, fastgjuten i golvet, och var även där fäst med ett hänglås.

Hur ska detta gå till tänkte hon uppgivenhet. ”Vad jag än gör så går det åt helvete!” Sa hon sammanbitet och högt för sig själv. Men jag ska inte ge mig, jag ska, ta mig ur detta. Tänkte hon sedan samtidigt som hon slog köttynan i bordskanten. En tanke slog henne, att hugga av kedjan med köttynan skulle vara att drömma, men kanske skulle hon kunna hugga upp betonggolvet med den och på så sätt få loss metallöglan.

Men hur skulle hon ta sig ner på golvet? Cecilia flyttade sig så långt mot fotändan av bordet det gick, innan kedjan som höll fast hennes högerarm var fullt utspänd. Planen var att sedan häva sig ut från högersidan av bordet för att med sin vikt pressa undan bordet och därmed landa på golvet.

Hennes manöver lyckades! Utan att reflektera över något, reste hon sig så mycket det gick, drog loss köttynan från bordskanten och började bearbeta cementen runt metallöglan som högerhandens kedja fästes i.

Trots att Cecilia jobbade frenetiskt och slog allt vad hon orkade med köttynan hände det inte särskilt mycket. Kraften började sina inom henne, hon började känna sig riktigt matt av all blodförlust. Cecilia råkade stöta till

den sargade underläppen som hängde ner på hakan när hon drog undan hår som hängde för ansiktet. En blixtnöj av smärta for genom kroppen och hon sjönk ihop på golvet.

Cecilia kröp ihop i fosterställning och grät tyst för sig själv. Jag vill inte dö! Tänkte hon förtvivlat. Jag vill inte. Med ett ryck lyfte hon huvudet och tittade mot sin jacka som låg på bänken med arbetsredskap. "Ring mamma!" Sa hon sedan. Med hjälp av röststyrningen i mobiltelefon försökte hon ringa upp sin mor.

"Eva Thörn." Cecilia hörde sin mammas distorerade och avlägsna röst från mobiltelefonen. "Hallå?"

"Mamma!" fick hon fram med en sprucken röst och reste sig upp så mycket det gick.

"Hallå vem där!?" Hördes det svagt från mobiltelefonen.

"Mamma, jag älskar dig!" Skrek Cecilia., "Jag älskar er allihopa!" Hon log och stirrade frånvarande mot sin jacka.

"Cecilia, är det du?" Hördes Cecilias mor i en förvånad och distorerad viskning från mobiltelefonen.

Cecilias leende bröts sönder i en avskyvärd grimas av förtvivlan och ångerst. "Jag vill inte dö! Snälla mamma hjälp mig!" Skrek hon allt vad hon orkade. "Hjälp mig! Hjälp!"

"Cecilia, mitt barn, vad är det?" Hördes Evas röst försiktigt fråga, tyst, som om hon inte ville höra svaret.

Cecilia grät, allt hopp hade lämnat henne och kvar låg, där på golvet, ett mänskligt skal, fyllt av ångerst, förtvivlan och självömkan. "Jag vill inte dö! Mamma låt honom inte skära i mig mer!" Hon la sig ner igen och kröp ihop, omfamnade sig själv för att söka tröst. Fortfarande gråtandes började hon nynna på en vaggvisa hon mindes från sin barndom. Hysterin började lägga sig, pulsen lugnade ner sig och andningen blev mer regelbunden.

Utan någon som helst förvarning fick Cecilia en spark i huvudet av någon. Världen började te sig mer och mer surrealistisk, suddig och formlös för Cecilia. Någon tog ett hårt tag i hennes armar och drog henne inåt i rummet tills kedjorna vid benen var fullt utsträckta. Cecilia såg den huvklädde, han hade smält ihop med dörrkarmen och endast hans överkropp stack ut från den. Den huvkläddes ansikte såg ut att rinna av honom, som om han grät bort sin identitet av skam.

Cecilia kände hur något tungt la sig över hennes armar och höll dem nere på marken. Den unge mannen hade satt sig på knä ovanför hennes huvud, med benen på hennes armar. Med sin vänster hand tog han ett rejält tag om Cecilias haka och drog vårdslöst hennes huvud bakåt.

Cecilia såg en kniv glimma i sin högra ögonvrå. Hon såg sina söndergråtna uppspärade ögon reflekteras i knivbladet. Cecilia slöt ögonen, hon kände knivspetsen trycka mot huden på sin hals. Det fanns inga tankar eller känslor kvar i hennes sinnen, allt var tomt.

Den unge mannen tryckte kniven genom Cecilias hals och fläkte upp

hennes struphuvud. Ett gurglande ljud kom ur den uppskurna halsen, antagligen var det ett sista skrik efter hjälp som ville ut. Cecilias kropp kämpade, med en snabbt avtagande frenesi, för att komma fri.

När kroppen under honom slutligen låg stilla reste sig den unge mannen upp och tittade ner på den nu livlösa kroppen, en stor pöl av blod hade bildats runt dess huvud. Den unge mannen vände sin blick mot jackan som låg på arbetsbänkten. "Cecilia!" Hördes en till vansinnets rand uppskärnad kvinnlig röst skrika. "Cecilia!"